

Nr 53.

Av herr Lundqvist, om tilläggs pension åt f. d. ingenjören hos marinförvaltningen G. E. Lundin.

I motion nr 27 i första kammaren till 1950 års riksdag hemställde jag, att riksdagen måtte bevilja f. d. ingenjören hos marinförvaltningen Gustaf Emanuel Lundin — utöver honom författningsenligt tillkommande pension — tilläggs pension med det belopp, som måtte anses skäligt.

I motionen anfördes i huvudsak följande,

att Lundin är född den 23 september 1884;

att han år 1906 avlade godkänd examen vid Tekniska skolan i Stockholm, maskinyrkesskolan, samt vid extrakursen för elektriska montörer;

att han efter studier vid Ingenieur-Akademi und Technikum Strelitz 1911—1913 avlade godkänd examen från nämnda akademis Elektro-Ingenieurs-avdelning;

att han före den 1 februari 1918 hade anställning i kommunal och enskild tjänst omkring 9 år, därav vid Stockholms elektricitetsverk 3 år 17 dagar, vid Skellefteå stads kraftverk 4 månader 14 dagar samt vid Elektriska provningsanstalten i Stockholm 3 år 4 månader 14 dagar;

att han under tiden 1 februari 1918—30 september 1927 var anställd som ritare vid Stockholms örlogsvarv, från vilken anställning han sistnämnda dag entledigades på grund av 1925 års försvarsbeslut och i samband därmed erhöi en avskedsersättning av 3 925 kronor 25 öre jämlikt föreskrifterna i kungörelsen den 15 januari 1926, nr 10;

att han under tiden 23 oktober 1933—30 september 1948, då han avgick ur tjänsten med ålderspension, var anställd vid marinförvaltningens skeppsbyggnadsavdelning, varvid han sedan den 1 juni 1941 innehaft pensionsberättigande tjänst, senast i lönegraden Ce 22;

att Kungl. Maj:t genom beslut den 11 juni 1948 med stöd av 15 § 3 mom. i 1947 års allmänna tjänstepensionsreglemente medgivit, att Lundin finge av tidsperioderna 1 februari 1918—30 september 1927 och 23 oktober 1933—31 maj 1941, varunder han före erhållande av pensionsberättigande anställning tjänstgjorde såsom ritare och ingenjör vid Stockholms örlogsvarv och marinförvaltningen, såsom tjänstår för pension enligt reglementet tillgodoräkna sig två tredjedelar av tjänstetiden (17 år 3 månader) eller 11 år 6 månader;

att Lundins sammanlagda tjänstetid för pension var 17 år 10 månader (6 år 4 månader + 11 år 6 månader);

att han jämlikt statskontorets beslut den 31 augusti 1948 uppbär avkortad pension med 4 056 kronor för år intill 67 års ålder och 3 756 kronor för år för tiden därefter jämte rörligt tillägg;

samt att Lundins pension år 1950 med 12 procents tillägg utgjorde 4 542 kronor, under det att hel pension i lönegrad Ce 22 skulle utgått med 7 553 kronor.

I motionen meddelades vidare bland annat, att en av Lundin den 22 september 1948 gjord underdånig hemställan om tillgodoräkning såsom tjänstår i pensionshänseende av vissa tider, varunder han före tillträde den 1 februari 1918 av anställning vid försvarsväsendet varit anställd i enskild eller kommunal tjänst, den 14 oktober 1949 lämnades utan bifall. Därjämte hänvisades till vissa till statsutskottet överlämnade handlingar samt till de handlingar, som finnas bifogade Lundins ovannämnda underdåniga framställning och som finnas tillgängliga i finansdepartementet.

I utlåtande nr 92 vid 1950 års riksdag hemställde statsutskottet, att motionen icke måtte till någon riksdagens åtgärd föranleda, vilket också blev riksdagens beslut.

Sedan jag tagit ytterligare kännedom om hithörande förhållanden, har jag blivit än mer styrkt i den uppfattningen, att ingenjör Lundin på grund av ogynnsamma omständigheter och utan eget förvållande först i fråga om sin anställning i statens tjänst och sedan som följd härav kommit i en mycket ofördelaktig belägenhet.

Vad först beträffar Lundins förenämnda entledigande fr. o. m. den 1 oktober 1927 i samband med 1925 års försvarsbeslut gör Lundin gällande, att han efter nära tio års tjänstgöring icke i första hand bort ifrågakomma till entledigande före flera senare anställda. De militära myndigheterna åter hålla före, att Lundin var den befattningshavare, som bäst kunde undvaras, och att staten genom hans entledigande gjorde större besparing än om någon annan av dem, som kunde komma i fråga, hade entledigats. Anmärkningsvärt är dock, att Lundin först efter sex år eller från den 23 februari 1933 kunde beredas förnyad anställning. Härvid må även framhållas, att Lundin i utfärdade tjänstgöringsbetyg såväl vid entledigandet år 1927 som vid avgången år 1948 erhöll vitsord om att han alltid visat nit och intresse samt pliktroget och med omsorg utfört sina arbetsuppgifter, varjämte han ådagalagt hedrande uppförande.

I Lundins ovannämnda framställning till Kungl. Maj:t den 22 september 1948 gör Lundin gällande, att hans förutnämnda kommunala och enskilda anställningar haft betydelse för hans senare anställning i statens tjänst samt att han vid en del av dessa arbeten utfört uppgifter för statliga företag och inrättningar. Detta bestyrkes också beträffande vissa av dessa anställningar av marinförvaltningen i dess skrivelse till försvarets civilförvaltning den 27 november 1948. Marinförvaltningen erinrade till en början om att marinförvaltningen i underdånigt utlåtande den 26 april 1948 i anledning av Lundins ansökan den 10 februari 1948 angående tjänstårsberäkning i pensionshänseende då icke fann sig kunna tillstyrka, att nyssnämnda anställningar tillgodoräknades Lundin i pensionshänseende. Marinförvaltningen anförde vidare, att Lundins uppgift om att han under sin anställning vid elektriska provningsanstalten Holmgren & Rosander utfört ritningsarbeten för statliga före-

tag och inrättningar i en del fall icke kunnat styrkas, emedan ifrågavarande ritningar och handlingar blivit utgallrade och de chefer och ingenjörer, som Lundin biträtt, ej längre vore i livet. Efter inhämtade upplysningar från statliga myndigheter ansåg emellertid marinförvaltningen det styrkt, att prövningsanstalten uppgjort program och ritningar samt verkställt kontroll av belyningsanläggningarna vid Säters, Härnösands, Västerviks och Lunds hospital ävensom att i medicinalstyrelsen återfunnits installationsritningar beträffande tre av nämnda hospital uppgjorda av prövningsanstalten med av Lundin uppgiven signatur G. L. Vidare hade i fråga om Trollhätte kanalverk prövningsanstalten utfört vissa program och ritningar, som numera ej voro tillgängliga.

Slutligen anförde marinförvaltningen, att den erfarenhet Lundin inhämtat vid sina kommunala och enskilda anställningar varit av avgörande betydelse för anställningen vid Stockholms örlogsvarv, vilket muntligen bestyrkts av Lundins dåvarande chef vid varvet.

Med hänsyn till ovanberörda omständigheter, vilka delvis icke voro kända av marinförvaltningen, då den avlät sitt förenämnda utlåtande, tillstyrkte marinförvaltningen bifall till Lundins ansökan om att i pensionshänseende få tillgodoräkna två tredjedelar av 6 år 4 månader och ca 10 dagar, under vilken tid han utfört arbeten för statens räkning.

I infordrat yttrande anförde försvarets civilförvaltning: »Vad i föreliggande handlingar anförts förefaller, såvitt försvarets civilförvaltning kan bedöma, icke vara av beskaffenhet att utgöra tillräckliga skäl för medgivande av att ytterligare tid tillgodoräknas sökanden för pension enligt sagda reglemente.»

Genom förenämnda uppehåll på omkring 6 år i statstjänsten fick Lundin sin befordran försenad. Därigenom kunde han ej före pensionsåldern uppnå den lönegradsplacering, som han med hänsyn till utbildning och tjänstgöring borde kunnat räkna med. Härtill kommer att han med hänsyn till rådande förhållanden på arbetsmarknaden vid tiden för hans entledigande i samband med inskränkning i försvarsorganisationen fick gå arbetslös under närmare 6 år. Då Lundin sålunda i jämförelsevis stor omfattning blivit lidande på grund av förenämnda inskränkning i försvarsorganisationen och med hänsyn till marinförvaltningens ovannämnda utlåtande, synas goda skäl tala för att han beredes tilläggspension utöver den pension han nu författningsenligt uppstår.

På grund av vad sålunda anförts får jag hemställa,

att riksdagen måtte bevilja f. d. ingenjören hos marinförvaltningen Gustaf Emanuel Lundin — utöver honom författningsenligt tillkommande pension — tilläggspension med det belopp, som må anses skäligt.

Stockholm den 22 januari 1951.

R. Lundqvist.